

SLOVENSKI NAROD.

Iskaja vsak dan sveder, izimši nedelje in praznike ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. na mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.
 Za oznani la plačuje se od štiristopenne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.
 Dopisi naj se izvolje frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je na Kongresnem trgu št. 12.
 Upravnistvu naj se blagovoliito pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Premestitev zatiškega sodišča.

Naša notica, v kateri smo se izrekli za premeščanje zatiškega sodišča v Višnjo goro in proti nasvetu, naj se sodišče premesti v Št. Vid, je, kakor pač ob sebi umevno, naletela na odpor nekih interesovancev. Št. Vid se trudi na vso moč, da dobi sodišče, in prav zagradel je potrebno, da si stvar še jedenkrat ogledamo.

Če se ne motimo, je Višnja gora jedino mesto v naši državi, ki nima svojega sodišča, a v celem zatiškem okraju je prav Višnja gora po vseh razmerah najpripravnejši kraj za sedež sodišča. Višnja gora leži tik železnice, od koder je v mesto samo 5 minut pešpota, ima na razpolaganje dovolj stanovanj, ima trgovcev in obrtnikov, dobro vodo in je zdrav kraj, dani so torej vsi pogoji, da bi uradništvo ondu moglo ugodno živeti. Vrh tega ni z nobene strani v okraju več kakor dve uri v mesto, tako da bi tudi kmetškemu prebivalstvu bilo ustreženo, če se sodišče tja premesti.

Nasproti pa so v Št. Vidu vse razmere skrajno neugodne. V resnici so vse drugačne, kakor so popisane v „Slov. Listu“.

Prvo je, da Št. Vid nima vode in si je tudi ne more preskrbeti. Sedaj se mora Št. Vid zadovoljevati z jako slabo in nezdravo vodo, katero dobiva pod pokopališčem. Ta voda je pravi strup in je največ uzrok, da je v Št. Vidu toliko boleznij. Že marsikateri nadobudni mladenič je moral radi teh boleznij prezgodaj v grob. „Slov. List“ pravi, da se baš zdaj izdelujejo načrti za vpejavo sveže studenčnice v vas in da bo vsaka hiša imela vpejano vodo. — I, za Boga, kje naj pa Št. Vid dobi to svežo studenčnico? Št. Vid je mislil na češenjski studenec. Ta studenec rabita vasi Češnjica in Petrušna vas ter brez njega ne moreta obstajati. Če se tema vasma vzame studenec, morajo njih prebivalci žeje pomreti. Češnjice in Petrušna vas se tudi odločno ustavljata nameri, da bi se jim studenec vzel, a če bi se dosseglo z njimi porazumljenje, tako da bi smeli i v bodoče rabiti vodo, potem bi Št. Vid dobival bore malo vode, največkrat pa prav nič. Vode je veliko premalo, da bi zadostovala za Češnjice, za Petrušno vas in še za Št. Vid, a kaj pomaga najlepši vodovod, če ni iz

njega dobiti vode? Št. Vid je to že sam uvidel in je za tistih 9000 gld., katere je svoj čas dobil kot posojilo za napravo vodovoda, porabil za zakup nekega travnika, kateri daje v najem! To govori dovolj!

Sicer pa Št. Vidu ne primankuje samo pitne vode, še vode za pranje nima in morajo prebivalci ponjo hoditi na Vir. Iz kratka: razmere so glede vode in zdravja v Št. Vidu tako neugodne, da sodišča že zaradi njih nikakor ne kaže tja premestiti.

Pa tudi v drugem oziru niso razmere nič boljše. Jako neugodno je na pr. to, da Št. Vid nima drv. Drva so tam jako draga, dražja kakor v Ljubljani, dočim jih je v Višnji gori dovolj dobiti in po ceni, povrh pa v Št. Vidu ni stanovanj. Kar se za bodočnost obeta, pač ne pride v poštev, sedaj ni stanovanj, saj je še neka učiteljska vdova le z veliko težavo dobila jedno sobico, v tem, ko je v Višnji gori že sedaj nad 60 sob na razpolaganje, ne v številni prostorov v Čedljevem gradu. A tudi ko bi se v Št. Vidu res kaj zidalo, bi bila stanovanja dražja, ker morajo šentvidci celo pesek dovažati z višnjejskih hribov in so tam stavbeni stroški vsled tega večji, kakor v Višnji gori.

„Slov. List“, kateri nasprotuje premeščanju zatiškega sodišča v Višnjo goro iz jako prozornih razlogov in je s tem novič dokazal, da nima prav nič smisla za življenjske pogoje naših mest, je navedel tudi še nekaj drugih podatkov v prilog Št. Vidu. Naj i te osvetlimo!

„Slov. List“ pravi, da se je od 11 856 prebivalcev zatiškega okraja izreklo 8142 za Št. Vid in to po svojih županib, tako da ostane Višnji gori le 3744 prostovoljnih pristašev. Šentvidci in njih pokrovitelji so bili začeli veliko agitacijo v prid svoji vasi. Letali so od župana do župana, jih pestili na vse možne načine, jim obljubovali in grozili, in tako dosegli, da se je v njih smislu izreklo tudi več županov, kateri bi sicer rajši videli, da se sodišče premesti v Višnjo goro. Ti izreki županov pa ni majo nobene prave vrednosti, saj je znano, da je mnogo županov pritisnilo obč. pečat na dotično prošnje, ne da bi bili prej vprašani obč. svet za njega mnenje, nego so ravnali povsem svjevojno.

Dalje pravi „Slov. List“: Št. Vid je sicer le

vas, a velika, znamenita, sloveča vas, katero mesto Višnja gora glede obsega ali prebivalcev tudi do polovice ne dosega, kar kaže jasno razmerje volilcev: „Št. Vid 63, Višnja gora 17.“ Le počas! Mesto Višnja gora ima res samo 17 volilcev, a vas Št. Vid jih ima še dosti manj, namreč samo jednega. Šentviška fara ima pač 63 volilcev, a tudi višnjejska fara jih ima toliko, če ne še več. Tudi prebivalcev nima Št. Vid več kakor Višnja gora, kajti Št. Vid šteje 75 raztresenih hiš, Višnja gora pa 81, ki pa stoje skupaj.

Prav tako neistinito in zvijačno je tudi vse drugo, kar piše „Slov. List“. Od novomeške meje bi bilo morda kacic 6 ur v Višnjo goro, od drugod pa povsod le kaki 2 uri, šentviška fara ni največja na Dolenjskem, leskovška, ribniška in črnomeljška so dokaj večje; čemu bi meji tednom prihajalo na tisoče ljudi v Št. Vid, ko tam nikogar doma ni, tega menda sam „Slov. List“ ne bi vedel povedati; Višnja gora ima svojega duhovnika, katerega sama plačuje, povrh pa sta pri fari 2 duhovnika, 2 pa v mestu — Št. Vid pa ima pri fari 4 duhovnike, 1 pa v Velikem Gablu.

Naj zadoščajo ta pojasnila, katerih ne ovrže noben, še tako premeteno sestavljen popravek. Iz njih je razvidno, da sodišče v Št. Vid nikakor ne sodi.

Dne 3. t. m. se je vršil uradni ogled. Njega izid nam ni znan, pač pa opozarjamo merodajne kroge na to, da se je dež. zbor kranjski že jedenkrat izrekel za premestitev zatiškega sodišča v Višnjo goro, in ni dvoma, da se izreče zopet tako, ako do prihodnjega zasedanja že ne bo prepoznano.

Priporočamo torej toplo, naj se sodišče premesti v Višnjo goro, saj je mestni zastop višnjejski sklenil sezidati novo poslopje za urade, ako bi grad ne bil primeren.

V Ljubljani, 6. julija.

Jezikovno naredbo zahtevajo tudi šlezijski Slovani. „Opavsky Tydenik“ piše: Dejstvo, da so v Šleziji trije jeziki, ne brani, da se izda pri nas po analogiji naredb za Češko in Moravsko tudi jezikovna naredba. Saj je itak veliko število uradnikov v Šleziji zmerno vseh treh deželnih jezikov. Sicer pa Slovani v Šleziji ne zahtevajo, da bi znal

LISTEK.

Moji ljubezni.

(Spisala M. A.—ova.)
(Konec.)

Koncertovala sva še mnogokrat. Dgovorila sva se, da pojde Janko po maturi k pošti. K vojakom bi ga tako ne vzeli, ker je prav malo šepal z levo nogo; še kot majhno dete je padel nerodni pestunji z naročja ter se pohabil. Janko pa je hudomušno omenil, da se imava zahvaliti prav pestunji, ako bodeva nekoliko preje mož in ženka.

Majnkalo je nekaj tednov do mature. Janko je dobil dolgo pismo od matere. Mej drugim pisala je tudi to:

„Spominjaš se gotovo tiste noči, ko je gorelo na lanskih počitnicah v naši vasi. Hitel si tudi Ti z drugimi na pogorišče; nesreča je hotela, da je padlo goreče bruno na Tebe; dolgo časa si visel mej življenjem in smrtjo, vročica kuhala Te je neprestano, bledel si cele noči. Veš Janko, takrat sem obljubila materi božji, da postaneš duhovnik, ako le ozdraviš. Od tistega dne se Ti je vračalo vidoma zdravje. Moja najerčnejša želja je, da bi Te videla

pred altarjem. Ako bi ne postal duhovnik, pokopal bi me v prazgodnji grob“ itd.

Prečital mi je Janko to pismo. Kakor strela me je zadela ta vest; seveda doslej mi ni še nič kalilo mojega veselja, prepevala in radovala sem se ves dan. Sedaj pa to gorje!

„Ali bodeš slušal svojo mater?“ sem ga vprašala, in solze so se mi vdrle vnovič.

„Ne, Anka moja, saj veš, da se od Tebe ne morem ločiti; le upaj, vse se obrne na bolje.“

Teško, težko sva se ločila. Rekla sem Jankotu, da slutim, da se ločiva za vselej, pogovoré ga gotovo...

„Mucika moja, kaj Ti vender misliš! Kar sem obljubil, to hočem tudi storiti, le glavo po koncu, v začetku avgusta te pa posetim, ko se odpeljem v Trst h pošti.“

Verjela sem mu revica, in odpeljal se je v Belokranjsko. Prišel je avgust, a o Jankotu ni bilo niti sluha. Koliko sem trpela!

* * *

Bilo je meseca novembra. Jančeva Ivica se je vinila iz Ljubljane, kjer je posetila svojo teto. Obiskala me je, ker je slišala, da boleham.

„Jej Anka, Ti si pa v resnici videti prav slaba, kaj pa Ti je?“

„Glava me boli močno, močno“, odgovorila sem ji.

„Revica, jaz sem pa zdrava kakor riba; jako se veselim ledu, teta mi je kupila krasno toaleta in belo kapico, ki bo pristojala menda dobro mojim črnim lasem, pa jako elegantne čreveljčke imam. Ti — Anka, naš doktor mi je včeraj rekel, da sem vsak dan lepša, ali je res? — A za božjo voljo!“ vzkliknilo je to brbrajoče, veselo dekletce, „Anka, t blediš vedno bolj. Seveda, govorila sem preglasno, pa sem Te utrudila; — nekaj Ti moram pa vendar še povedati. Kdo bi mislil, da so ti možki tako omahljivi! Kaj ne, da je Tebi Janko dvoril dve leti na vse pretege? Moja sestra mi je še celo pravila, da sta zaročena.“

Stresnila sem se po vsem životu. — Ivica pa je pripovedovala ravno tako lehkotno in veselo, kakor preje o svoji toaleti, da je videla na praznik vseh svetnikov v stolni cerkvi Jankota kot bogoslovca...

Vso zimo sem se vlačila po sobah. Na spomlad pa sem toliko okrevala, da sem mogla posetiti svojo

vsak uradnik vse tri jezike. Narodna ozemlja so v Šleziji razmeroma ugodna ograničena, tako da bi dva jezika uradnikom povsod zadoščala. „Tešinske Noviny“ pa pišejo, da Slovanom v Šleziji pri današnjih razmerah ni možno več molčati ter čakati vladnih milostij. Šlezijci pričakujejo od svojih poslancev, da bodo trdno vstrajali pri principu, da je zjediotenje mej njimi in mej vlado nemožno, ako se razmere v Šleziji naredbenim potom ne uravnajo.

Princ Friderik Schwarzenberg je poročal v Budijevicah o položaju in spravi mej Čehi in Nemci. Najprej je govoril o grupovanju državnega zbora po splošnih volitvah. Nekdanja levica, ki je poskušala vsako sredstvo, da bi upravičene zahtevo Slovanov uničila in s krivičnim volilnim redom ohranila svoje gospodstvo, ta levica se je razkosala. A vender se ne smejo Čehi udati optimizmu, kajti vsi ti atomi so složni, kadar se gre proti pravicam Slovanov, ki so dokazali z žrtvami na imetku in krvi svojo udanost do države. (Barno pritrevanje.) Desnica pa mora napolniti srce vsakega patrijota z veseljem, kajti na desnici so se združile stranke na temelju avtonomije, jednake vrednosti in ravnopravnosti vseh narodov. Stranke na desnici so se združile v večino v ta namen, da branijo individualitete in pravice kraljestev in dežel na temelju zgodovinskih prav, da se uresniči ona pravičnost, po kateri bi se čutil srednega vsak narod pri popolni jednakopravnosti za razvoj na temelju duševnih moči in dela, ter da se odstrani centralizem, ki se je doslej, zlasti pod vodstvom Liberalcev, hvalil kot jedino rešitev Avstrije. Dve stvari sta, s katerima nismo zadovoljni: s centralizmom ustave in s centralizmom zakonodaje. Mi hočemo, da postanejo naši deželni zbori središče za one zadeve, ki sodijo pred njihov forum, in da zadeve, ki so v resnici skupne, ostanejo centralnemu parlamentu. Povsod vidimo znamenja, da se je centralizem preživel. Adresni načrt desnice ostane kajipot bodočim generacijam, kajti načela adrese so ona, na katerih si sezida češki narod svojo bodočnost. Zitem je govoril princ o jezikovnih naredbah, ki se mu zde velik uspeh, v kolikor pomenijo začetek jezikovne ravnopravnosti. Potem je razpravljaj vprašanje o izpremembi sedanje ustave, ki se je pokazala mrtvično. Končno se je izjavil za spravo na Češkem, a pristavil, da se narodni mir ne sme omejiti le na Češko. Tudi drugi narodi, zlasti pa Slovenci in Hrvatje, kličejo po istih pravicah kakor Čehi. Sprava se mora torej vršiti na splošni podlagi in v vseh deželah ter tako izvesti poprava sedanje ustave. Sprava pa se more vršiti le javno — od naroda do naroda — potrditi pa jo smejo le deželni zbori. — Razume se, da nasprotujejo izjavam dičnega princa vsi liberalni in nacionalni listi; kar je pa jako značilno: socialno demokratični listi psujejo princa z najgršimi priimki. O, to je tista krasna internacionala, ki ima jednakopravnost vseh narodov vedno le na jeziku, ki pa se pri vsaki priliki sama razkrija kot fanatično sovražnico Slovanov, teh ljubljencev krivonosih židovskih urlov!

V Srbiji so se začele volitve za skupščino. Ker se je stranka naprednjakov razbila, ker se vedejo liberalci pasivno, ni dvoma, da zmaga radikalna

restro, ki je bila učiteljica blizu Brežic. Drugi zrak in drugo življenje pospešila sta moje okrevanje. Kmalu sem postala zopet vesela. „Čas celi raue!“ Prišlo je celo do tega, da mi je ugajalo, ko me je pozdravljaj prijaznejše nego druge veleposestnik Ferdinand J.; veselila sem se, kakor otrok, ko mi je dan za dnevom pošiljal krasne šopke iz svojega vrta. Na Jankota sem odlejal nekateri dan mislila prav malo, zato sem si pa zvečer očitala, kako neplemenito je to, da zavzema v mojem srcu vedno večji prostor Ferdinand, Jaako se mora pa umikati. Z ključek vseh teh bojov bila je zaruka s Ferdinandom ...

* * *

Mnulo je nekaj let. Soproga Ferdinandova sem, soproga — druge ljubezni. Pred dvema tednoma sem prišla, kakor vsako leto s Ferdinandom v kopališče T., kjer ima moj soprog poletno hišo.

„Dobro jutro, Anka moja, kako si spala?“ je rekel Ferdinand, ko je stopil v sobo, lep črnook mož s polno brado; nasmejal se mi je — ter me stisnil k sebi. „S noči sem se seznanil z novim gostom našega kopališča, z župnikom Planincem; prav inteligentni mož je. Proved je sicer debel, a vidi se

stranka na vsej črti. Skupščina se snide koncem avgusta na kratko sesijo, da reši najnujnejša dela. Vprašanje o izpremembi ustave pride bržčas še le v jeseni na vrsto.

Razmere mej Italijo in Francijo so se izdatno izboljšale. To se je pokazalo tudi pri slavju obletnice po bitki pri Solferinu. V parlamentu se je spomnil te bitke Imbriani s toplimi besedami, v Solferinu pa se je vršila v prisotnosti francoskega konzula iz Milana in mnogih drugih odličnih Francozov velika slavnost. Pri banketu je dejal konzul, da mora slediti italijanskemu zedinjenju, za katero je prelilo toliko Francozov svojo kri, še srčno prijateljstvo mej obema latinskima narodoma. Končno je bilo razdeljenih 35 premij mej še žive bojevnike pri Solferinu. Tudi na Francoskem so slavili to obletnico, in predsednik italijanske francoske lige je poslal predsedniku italijanske zbornice brzojavko, v kateri govori o trajnem jedinstvu obeh „latinskih sester“. Zanardelli je odgovoril: „Z vami pričakujem dne, ko se trajno združita latinski sestri v imenu nepozabnih spominov.“ — Bo li ostalo to veliko prijateljstvo pa tudi trajno? Zgodovina ima že več slučajev, da se je naglo skrhalo.

Numa Droz postane menda navzlic kandidaturam drugih odličnih mož venderle guverner krečanski, dasi se sam za to mesto kar nič ne poteza. Kakor poroča journal „Asy“ sta Francija in Italija Drozovi kandidaturi povsem pritegnili in tudi druge vlasti ji ne ugovarjajo več. Droz hoče pridobiti Kreti veliko avtonomijo ter si zavarovati neodvisnost od konzulov veselil.

Na Kubi divja zopet hud boj mej generalom W-ylerjem in mej ustaši, ki uporabljajo vsa sredstva, katera jim podaja sovražstvo do Španije in hrepenenje po neodvisnosti. Nedavno so vrgli ustaši pod vlak bombo, ki je napravila mnogo škode in ubila dva človeka. Čim dlje traja ta guerilla vojska, tem večje nade imajo ustaši. Ministerski predsednik Canovas je dejal sicer pred nekaterimi dnevi, da bo — če treba — na jesen odšlo 20.000 mož vojaštva na Kubo, a tega ni povedal, kdo bo vse ogromne stroške plačal, ko že itak Španija boleha za novčno jetiko. Sagasta je že izdelal načrt reform na otoku, a kraljica zaupa ministerskemu predsedniku ter se za umestne predloge niti ni zmenila. Kakšen bo konec, ne ve še nihče.

Izlet „Sokola“ v Škofjo Loko dne 4. julija t. l.

Ena se želja je nam izpolnila,
Dež blagodejni da nas je rosil.

Tako nekako bi bil v nedeljo, vrnišvi se v Ljubljano iz praznično nakičene in oduševljene, prijazne Škofje Loke, vzkliknil prosto po Prešerou. „Sokol“ ima že nekako tradicijonelno pravo, da kadar poleti širom slovenske domovine, taktat ga v manjši ali obilnejši meri porosi nebo, kar mu je baje posebno koristno za njega rast in razvoj. In tudi v nedeljo se je gotovo marsikateri poljedelec hvaležno spominjal „Sokola“, ki je privabil na sparjeno in osušeno zemljo vsaj nekoliko blagodejnega dažja, kateri nam je prijatno osvežil že neznošno postali vzduh — ta pot šele po končani slavnosti ravno za odbojnico.

Bil je v vsakem oziru prekrasen naroden praznik, ki smo ga v nedeljo slavili v romantični sorški dolini, mej vrlimi, zavednimi prebivalci Škofje Loke in njene okolice ter krepkimi sinovi Poljanske doline. Ljubljanski „Sokol“, kateremu

mu, da je bil nekoč prav lep človek. Ta debeli župnik gode izvrstno na violini... Toda — Anka, kaj se pa tako smeješ? Seveda, predstavljaš si debelega župnika z violino, — kaj ne, dušica moja?“

„Ferdinand, ta župnik, je bila moja prva ljubezen.“

„Tako, tako! Kako, da nisem dosedaj še nikoli nič zvedel o Tvoji prvi ljubezni! Kdo bi mislil, da igram drugo vijolino! — Povej, povej, kako je bilo.“

„Najprvo dovoli, da Te poljubim, ker le Tebe imam rada! O prvi ljubezni Ti pa tudi povem, ako želiš, srce moje.“

Pripovedovala sem ...

„Mamica, mamica, kje so pa moji vojaki, pa moj boben, moja sablja?“ je priskakal krepek dečko štirih let v sebo, sedel meni v naročje, božal svojega očeta ter poljubljal oba ...

O moji prvi ljubezni se odlejal ne govori več, saj imam svojo drugo vedno pri sebi in malega Mirka, ki je vs Ferdinand, kakor bi ga izrezal ...

Ferdinand pa mi je včeraj rekel, da moramo dobiti tudi jeduo Anko ...

se je pridružil pevsko društvo „Ljubljana“ korporativno z novo svojo zastavo, odpeljal se je opoldne z državnega kolovora. Spremljala ga je velika množica ljubljanskih rodoljubov. Veselo so odmevali glasovi sokolskih rogov, vrsteči se z domačalako godbo na pojedinih postajah.

Na škofjelohki postaji bil je veselijajen vzprejem. V dolgi vrsti so stala vsa škofjelohka narodna društva, to je čitalnica (s zastavo), bralno društvo, katol. društvo rokodelskih pomočnikov (s zastavo) in gasilno društvo, kateremu so se pridružili gasilci iz Poljanske doline ter občinski zastop Stare Loke. Ko so se mej pokanjem topičev razvrstili Sokoli in pevci okolu svojih zastav, je pozdravil najprve „Sokola“ predsednik čitalnice g. dr. Arko z naukušenim govorom in imenom narodnih društev v Loko. Poudarjal je, kako je razveselila vse prebivalstvo vest, da „Sokol“ izpolni dano obljubo, in čez mnogo let zopet jednokrat poleti v Loko, on, ki je duša narodnemu telesu, odlično in zaslužno narodno društvo. Tu na sorškem polju, katero je opeval naš Janko, zbrala so se danes razna narodna društva, ki kličejo „Sokolu“ krepek: Dobro došel in Na zdar! Navdušeno govornje besede so našle istotak odziv, in mej burnimi Žvio in Na zdar klici segali so še načelniki posamičnih društev, mej njimi tudi gosp. mestni kaplan, kot zastopnik društva kat. rokodelskih pomočnikov, v roko podstarosti „Sokola“ dru. Kušarju, ki se je s krepkimi besedami zahvalil za veleprizazen in časten vzprejem. Istotako so pozdravili potem tudi predsednik čitalnice in načelniki drugih društev pevsko društvo „Ljubljana“ in nekoliko pozneje iz Kranja došlega „Gorenjskega Sokola“.

Z godbo na čelu pomikal se je dolgi spreved s štirimi zastavami proti Loko, vodstvo „Sokola“ pa je prevzel s svojega dvorca na Visokem došli starosta dr. Tavčar. Že iz daljave pozdravljaj je došlece grom topičev, pred mestom pri prvem slavoloku z napisom: „Dobro došli v našem mestu, domovine vi sinovi zvesti!“ pa je čakala množica naroda, ki je klicala: Ž veli!

Slovesen vzprejem in pozdrav je bil pred mestno hišo, ki je bila krasno okičena z zelenjem in narodnimi zastavami. Župan, g. notar Lenček z občinskimi zastopniki in deputacijo loških dam ter zastopstvo meščanov so tu pričakovali spreved. G župan je imenom občine pozdravil Sokole kot pionirje narodae ideje in izrazil veselje prebivalstva, da vidi v svoji sredi toli zaslužno društvo in slovenske pevce. Zahvalila sta se starosta dr. Tavčar in predsednik „Ljubljane“ g. Trstenjak. Imenom loških Slovenk je krasno govorila ljubka gđ Malči Sušnikova, pozdravljajoča „Sokola“ kot najodličnejše narodno društvo, društvo najboljših narodnih sinov, kot voditelja v boju, branitelja narodnih pravic, zaščitnika slovenske misli. Izročila je potem zastavi „Sokola“ dar slovenskih ženâ in deklet, krasen bel trak in lipov venec. Istotako okitile so gospiče vse zastave z lipovimi vencî, načelnikom društev pa izročile velike krasne šopke, Sokolom in pevcem pa male šopke. Vsi govori so vzbujali veliko navdušenje in orili so po širnem trgu, koder so iz vseh hiš plapolale narodne zastave, klici: Ž veli! in Na zdar! Na raznih krajih, koder je hodil spreved, so bili postavljeni mlaji in slavoloki z značilnimi napisi: „Če Sokol dvigne drzna krila — Vrabčev roj pobegne plah — Jednaka bodi naša sile — Domovju bramba, vragu strah“ in več enakih, raz hiše pa so vibrale trobojnice.

Po končanem slavnostnem vzprejemu se je družba razšla po vsem mestu in se zopet zbrala ob 5. uri na velikem trgu, kjer je bila javna telovadba. Oddelek ljubljanskega „Sokola“ je izvajal proste vaje s kiji, na orodji (bradlja in konj) pa so telovadile 2 četi ljubljanskih in 1 četa kranjskih Sokolov. Posamičnim dobro izvedenim vajam je mnogobrojno občinstvo opetovano živahno ploskalo in se čudilo spretnosti in moči telovadcev. Kolesarska klubâ iz Ljubljane sta dospela, žel, pozpozno, da bi se udeležila spreveda in slavnostnega vzprejema. Pridružila pa sta se po telovadbi, in odkorkala skupno z vsemi društvî na „Štemarjih“.

Ob 6. uri se je pričela na „Štemarjih“ posestvu g. V. Sušnika prosta zabava. „Ljubljana“ pela je pod vodstvom prof. Gerbiča prav izborno več mešanih in moških zborov, ter je občinstvo vsaki točki burno aplavdiralo in vedno in vedno nazaj klicalo pevke in pevce, kateri so morali pridajati še kako novo točko, tako je bilo občinstvo navdušeno. Domači tamburaški zbor je pod vodstvom g. Svetliča izvajal več koncertnih točk prav dovršeno in žel živahno pohvalo. Starosta dr. Tavčar je v krepki napitnici nazdravil županu loškemu in ideji narodnosti, ki se je tako lepo pojavila ta dan. G. župan Lenček je odzdravil ter omenil, da je tudi duhovščina loška složno z meščanstvom postopala pri prireditvi lepe narodne slavnosti. Podstarosta dr. Kušar je nazdravil vsem domačim društvom, zahvalivši jih za krasen vzprejem, dalje posebno še „Gorenjskemu Sokolu“ najmlajšemu, a vrednemu bratu ljubljanskega „Sokola“ in pevskemu društvu „Ljubljana“ ter slov. kolesarskima kluboma. Imenom „Gorenjskega Sokola“ je odzdravil podstarosta O mersa ml., zagotavljajoč da bode društvo ostalo vedno veren brat in izpolnjevalo svojo nalogo. Ko je zažarel na bližnjem vrhu velikaški kres, spominjal se je odbornik J. Nollî slov. blagovestnikov

